

आम्ही सर्व कलाकार, चित्रपटनिर्माते, लेखक आणि अभ्यासक आहोत. आमच्या कामात लोकांच्या जीवनाचे, कष्टांचे आणि आशांचे प्रतिबिंब दिसत असते. आम्ही लोकांना स्वप्ने दाखवण्याचे काम करतो. पण सध्याच्या भयावह परिस्थितीत आम्ही लोकांना कोणती स्वप्ने दाखवू शकतो? या देशाच्या भविष्याबद्दल आमच्या ज्या कल्पना आहेत, त्या आम्हाला आज आवाज उठवायला प्रवृत्त करत आहेत, या देशाची लोकशाही आणि संविधान वाचवण्यासाठी.

नॅशनल रजिस्टर ऑफ सिटिझन्स (अधिकृत नागरिकांची यादी) आणि Citizenship Amendment Act (CAA) किंवा नागरिकत्व दुरुस्ती कायद्याविरोधात जे विद्यार्थी व नागरिक आंदोलन करीत आहेत, त्यांना आम्ही आमचे समर्थन देत आहोत. हे सर्वजण संविधानातील पायाभूत तत्वांच्या तसेच त्यायोगे कल्पलेल्या बहुलवादी आणि वैविध्यपूर्ण समाजाच्या संरक्षणार्थ लढा देत आहेत. आम्हांस याची जाणीव आहे की संविधानातील या वचनाची पूर्ती करण्यात आम्हाला नेहमीच यश मिळाले आहे असे नाही. आमच्यातील अनेकजण कित्येक प्रसंगी अन्यायाचे मूक साक्षीदारदेखील बनलेले आहेत. पण आताच्या परिस्थितीचे गांभीर्य पाहता आपल्याला शांत राहणे परवडणारे नाही.

या सरकारने त्यांच्या धोरणांना आणि निर्णयांना विरोध दर्शवण्यासाठी किंवा त्यांबद्दल चर्चा करण्यासाठी कुठेही जागा ठेवलेली नाही. घाईघाईने संसदेमध्ये विधयेके संमत करून घेऊन हे सरकार सर्वसमावेशक आणि धर्मनिरपेक्ष अशा या देशाचा घात करत आहे. अशामुळे या देशाच्या गाभ्यालाच धोका निर्माण झालेला आहे. नॅशनल रजिस्टर ऑफ सिटिझन्स लागू झाल्यास जे जे लोक वंशावळी कागदपत्रे दाखवू शकणार नाहीत (जी अनेकांकडे उपलब्धच नाहीत) त्यांचे नागरिकत्व हिरावून घेतले जाणार आहे. पण त्यानंतर नव्या नागरिकत्व (CAA) कायद्यामुळे मुस्लिमांव्यतिरिक्त इतर सर्वजण भारताचे नागरिकत्व प्राप्त करू शकतील.

सरकारच्या म्हणण्यानुसार हा एक निरुपद्रवी कायदा आहे ज्यायोगे फक्त इतरत्र छळ झालेल्या अल्पसंख्यकांना भारत सरकार आश्रय देऊ पाहत आहे. पण अशा लोकांच्या यादीमधून ज्यांना वगळण्यात आलेले आहे, ते पाहता हे स्पष्ट होत आहे की सरकारचा हा दावा साफ खोटा आहे. अन्यथा सरकारने श्रीलंका, चीन आणि म्यानमारसारख्या शेजारी देशांमधील अल्पसंख्यकांना का या कायद्याबाहेर ठेवले असेल? या देशांमधील शासक मुसलमान नाहीत म्हणून? दिसून येते की सरकार असा प्रचार करू पाहत आहे की फक्त मुस्लिम शासक हे अन्यायकर्ते आहेत. कारण म्यानमारमधील रोहिंग्या आणि चीनमधील विगर मुस्लिमांसाठी सरकारकडे अशी सहिष्णुता दिसून येत नाही. हा कायदा फक्त मुस्लिम जुलमी राज्यकर्त्यांकडे लक्ष वेधू इच्छितो, पण मुस्लिम बळींकडे साफ दुर्लक्ष करतो. याचे उद्दिष्ट अगदी साफ आहे: मुसलमानांचे या देशात स्वागत नाही कारण ते 'परके' आहेत.

हा राष्ट्रपुरस्कृत छळवाद आहे आणि आम्ही याचे समर्थन कदापि करणार नाही. आसामसमवेत ईशान्येतील राज्यांमध्ये आणि काश्मीरमध्ये स्थानिक अस्मितेला आणि उपजीविकेच्या साधनांना अभूतपूर्व धोका निर्माण झालेला आहे आणि आम्ही त्यास जबाबदार असणाऱ्या धोरणांना समर्थन देऊ शकत नाही. नागरिकांना होणाऱ्या त्रासावर सरकारकडून आणि कायदे-अंमलबजावणी करणाऱ्या संस्थांकडून येणारी प्रतिक्रिया अतिशय ढिसाळ आणि अरेरावी दाखवणारी आहे. भारताने मागील वर्षी जगभरातील इतर लोकशाही राष्ट्रांच्या तुलनेत सर्वाधिक इंटरनेट सेवा निलंबीकरण (shutdowns) नोंदवले आहेत. पोलिसांच्या हिंसक भूमिकेमुळे शेकडो लोक जखमी झालेले आहेत ज्यात जामिया मिलिया इस्लामिया आणि अलिगढ मुस्लिम युनिव्हर्सिटीमधील विद्यार्थ्यांचा देखील समावेश आहे, तर काही लोक आंदोलनादरम्यान ठार झाले आहेत. अनेक नागरिक प्रतिबंधात्मकरित्या ताब्यात घेण्यात आले आहेत. आंदोलनांची मुस्कटदाबी करण्यासाठी अनेक राज्यांमध्ये कलम १४४ लागू करण्यात आला आहे. जास्त दूर जाण्याचीही गरज नाही, काश्मीरचे उदाहरण पाहूनच हे समजून घेता येईल की लोकशाहीपूरक मतभेद दडपण्यासाठी सरकार कोणती पातळी गाठू शकत आहे. काश्मीरमधील लोक सध्या एका लोकशाही सरकारने लादलेला सर्वाधिक दीर्घ असा इंटरनेट शटडाऊन सहन करत आहे.

सहनशक्तीचीदेखील एक मर्यादा असते.

आमच्यापैकी जे लोक यापूर्वी शांत राहिले आहेत, त्यांचे मौन इथेच आता संपत आहे. आमचा विरोध आता आम्ही अतिशय स्पष्ट, उघड आणि व्यवस्थितरित्या दर्शवणार आहोत. आमच्या आधी येऊन गेलेल्या स्वातंत्र्यसैनिकांप्रमाणेच आम्ही सर्वधर्मनिरपेक्ष आणि सर्वसमावेशक अशा भारतासाठी उभे ठाकलो आहोत. जे अतिशय धाडसाने मुस्लिमविरोधी आणि भेदभावी धोरणांचा विरोध करत आहेत, आम्ही त्यांच्यासोबत

आहोत. जे लोकशाही टिकवून ठेवण्यासाठी लढत आहेत, आम्ही त्यांच्यासोबत आहोत. आम्ही तुमच्यासोबत रस्त्यावर उतरणार आहोत आणि इतरही सर्व व्यासपीठांवर या लढ्यात सामील होणार आहोत. आम्ही तुमच्यासोबत आहोत.